

ske kort, at Sagen i Løbet af nogle faa Dage, altsaa ogsaa uden Udvalgs Nedsættelse, vilde gaa til det andet Ting. Saaledes har jeg ogsaa indtil i Gaar set paa Stillingen, fordi jeg ansaa Sagen for uddebatteret, fordi jeg mente og stadig hævder, at der i Fjor fandt en virkelig Forhandling Sted. Der er imidlertid i Gaar sket noget usædvanligt. Der er sket det, at et nyt stort Grundlovsforslag er kastet ind ikke i dette Tings Debat, men i den offentlige Debat. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har stillet et stort nyt Grundlovsforslag, der dels paa mange Punkter afviger fra det foreliggende, dels optager helt nye Spørgsmaal. Men han har ikke stillet dette Grundlovsforslag i sin Egenskab af Folketingsmand, han har kun fremsat det som Bladudgiver. Nu vilde det jo neppe være passende her i Tinget at diskutere en Bladartikel i dens Enkeltheder, og det skal jeg derfor ogsaa ganske undlade. Men jeg maa dog have Lov til at pege paa den Ejendommelighed, at et saadant Forslag kastes ud i den offentlige Debat som Avisartikel, naar vedkommende Bladudgiver har Lejlighed til som Folketingsmand at fremsætte Forslaget i det Ting, hvori Vælgerne har givet ham Sæde, og naar han tilmed indtager en saadan Stilling, som det ærede Medlem indtager, som Formand for et Parti, ja, som Formand for det største Parti her i Salen. Det er da en meget ejendommelig Form, der her er valgt, den er vistnok aldrig før set i dansk Politik. Nu udtaler den ærede Bladudgiver, at det ikke med dette Forslag er hans Mening at gribe forstyrrende ind i den Forhandling, der her føres, og jeg tvivler slet ikke om, at det ikke er hans Mening. Jeg tvivler slet ikke om den gode Hensigt, som det ærede Medlem har med at kaste dette nye Forslag ind i den offentlige Debat. Jeg har i det sidste Aarstid, særlig ogsaa i denne Sommer, hos den ærede Bladudgiver mærket — jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal kalde det — en Barnlighed, en Elskelighed, som jeg ikke altid tidligere traf hos ham, en Godhjertethed, som heller ikke var almindelig, i hvert Fald ikke i den Tid, da han — i Kampaarene — stod overfor Højre. Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal forklare mig dette. Stundom kan der jo med Alderen vise sig en Barnlighed, som ikke altid er af det gode. Men jeg tager nu denne Barnlighed, som den er, og tvivler slet ikke om den elskelige Hensigt med dette Grundlovsforslag. Kun vil jeg gøre

opmærksom paa, at selv forudsat, hvad jeg forudsætter, at Hensigten er den allerbedste, og at det ikke er Meningen at gribe forstyrrende ind, saa kan Virkningen jo dog blive en anden end Hensigten, og netop da den ærede Bladudgiver i det sidste halve Aar, synes jeg, saa mange Gange har vist sig at se saa barnligt paa Tingene, er det et Spørgsmaal, om han rigtig har overvejet Virkningen af dette Forslag. Han erklærer, at det nye Forslag, han har kastet ind i den offentlige Debat, er et Bidrag til Fremme af Forfatningssagen, som det kan være værd at prøve i en Forhandling, medens det er Tid. Nu hørte jeg nok det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) tale om, at ogsaa Folketinget skulde have god Tid — naar nu Landstinget havde ført sin Forhandling igennem, saa gjaldt det om, at ogsaa Folketinget fik god Tid, rigtig god Tid. Men saa er det dog et Spørgsmaal, om ikke Tiden er inde *nu*. Spørgsmaalet er, naar saadanne helt nye Tanker kastes ud til Debat, om det saa ikke vilde være rigtigt allerede nu at tage en Forhandling om dem for at se, om man nu ogsaa fra andre Sider er af samme Mening som den ærede Bladudgiver, at disse Tanker slet ikke vil gribe forstyrrende ind i Forhandlingen. Vil Tiden til at prøve en Forhandling derom ikke være netop nu? Vi er fra vor Side ganske enige i, hvad jeg ved et politisk Møde i Aftes ude paa Vesterbro, hvor jeg ogsaa havde den Ære at tale, hørte den højtærede Indenrigsminister udtale angaaende denne Bladartikel: at Tanker, der ligger indenfor den Forhandlingsramme, som den foregaaende Regering angav, vil vi altid være villige til at forhandle om, Tanker, som ligger udenfor, eller som gaar imod, kan vi naturligvis ikke gaa ind paa, de vilde bryde den Overenskomst, som det ærede Medlem for Esbjerg-Kredsen den 10. December i Fjor var saa glad ved, hvad han gav Udtryk i de udmærkede Ord, jeg her har oplæst. Jeg kunde tænke mig, at det vilde have nogen Nytte allerede nu at tage en Forhandling, og jeg kunde tænke mig den ført f. Eks. i et Udvalg. Udvalgsbehandlingen behøvede ikke at blive lang, den kunde sikkert foretages i Korthed uden i det væsentlige at formindske den Tid, Landstinget bør have til Sagens Behandling. Ogsaa af den Grund viser det sig overmaade heldigt, hvad jeg ogsaa fra min Side har lagt stor Vægt paa, at Rigsdagen er blevet indkaldt saa tidligt. Det vil sikkert have nogen Betydning at faa